

2

Daar is Hij

We zijn half oktober 2021.

Zoals het mij elk jaar wel eens durft te overkomen in deze periode, is het ook in 2021 weer van dat... dag na dag voel ik dat er weer een griepje aan het broeden is.

Niks ergs.

We kennen dit.

Op een gegeven moment is daar dan toch plots de koorts en hoewel ik absoluut geen fan ben van dokters of op doktersbezoek gaan, besluit ik toch een afspraak te maken.

Mijn huisartse vormt mee een praktijk van 3 huisartsen. Op dat ogenblik was zij in verlof, dus kom ik bij haar collega terecht.

Hij weet dat ik van de "korte pijn" houd en schrijft mij een krachtige cortisone kuur voor. Ik neem alle medicatie doch ik voel dat ik niet beter word. Integendeel. Het wordt precies slechter.

En dus maak ik een nieuwe afspraak met dezelfde huisarts. Ditmaal schrijft hij een behandeling met antibiotica voor en zegt mij dat ik een bronchitis heb. Ook zegt hij mij: "als het na die kuur nog niet beter is, dan ga je best naar spoed".

Zelf vond ik dit een nogal vreemde uitspraak.

Het was -in mijn ogen- "maar" een bronchitis en dus bleef ik rustig.

Het zou allemaal wel in orde komen.

Dácht ik...

Helaas beterde het niet.

Integendeel. Het ging steil bergaf. En snel ook. Spijts alle medicatie.

Rondwandelen in huis werd een steeds grotere inspanning.

De trap nemen naar boven om te gaan slapen bijvoorbeeld lukte niet meer in één keer. Ik moest mij halverwege neerzetten. De avond erna moest het al in drie keer.

Ademen ging moeilijker. Steeds moeilijker.

De volgende fase was dat ik geen kracht meer had om alleen recht te komen van het toilet. Het lukte enkel nog door de lavabo en de deurlijst vast te nemen en mij op te trekken.

Ik weet nog dat ik verschillende keren heel ferm gevloekt heb en tegen mezelf zei: "komaan hé zeg, gast... ge zijt verdorie nog maar 56 jaar en ge geraakt al niet meer recht van 't toilet".

En tegelijk met die uitspraak kwam ook enige angst naar boven... dat stemmetje in mijn achterhoofd dat tegen mij zegt: "manneke, da's hier absoluut niet ok hé".

Koppig als ik toen was, heb ik dit nog een aantal dagen proberen uit te houden. Want IK was sterk en MIJ zou dat niet overkomen.

Tot de nacht van donderdag 28 oktober op vrijdag 29 oktober 2021.

Toen werd het dermate erg dat ik praktisch niet meer kon ademen.

Een ganse nacht constant voorovergebogen in de zetel naar adem zitten happen was er teveel aan.

Ik gaf op.

Ik herinner mij dat ik die nacht, ergens rond 3u 's morgens, naar Mathisse een sms heb gestuurd met de vraag om -voor hij naar zijn werk ging- mij te komen oppikken en mij op spoed in Tielt af te zetten want dat het niet meer ging, dat ik dringend hulp nodig had en dat ik zo snel mogelijk binnen wou op spoed.

Stipt om 8u 's morgens kwamen we toe op spoed in het Sint-Andriesziekenhuis in Tielt.

Onmiddellijk moest ik in een rolstoel plaatsnemen en werd ik naar ik naar een bed gereden.

De arts van wacht ontfermde zich over mij. Ik voelde mij uitermate zwak en herinner mij nog bitter weinig... alleen weet ik nog dat ik heel weinig adem had én dat een verpleegkundige maar (veel te hard) op mijn arm bleef slaan om een ader te vinden om bloed af te nemen.

Een onaangename ervaring die zich in de komende 2 jaar nog een heel aantal keer opnieuw zou manifesteren.

Wat ik op spoed in Tielt heel sterk heb aangevoeld was dat er toch een behoorlijk paniekerige sfeer rond mijn bed hing. Er was ook heel wat lawaai.

Het was een komen en gaan van mensen... ik had geen flauw benul wie wie was.

Men heeft mij ook nooit gezegd of ik bij momenten bewusteloos ben geweest, al vermoed ik eerlijk gezegd van wel.

Ik herinner mij dat na lange tijd ik op mijn bed werd weggereden.

Ik dacht: "oef, eindelijk mag ik naar een kamer".

Tijdens die verplaatsing keek ik naar het plafond en dacht bij mezelf: "hm... 't is hier mooi gerenoveerd... ze hebben

hun best gedaan... 't ziet er modern uit". Op een klok, op weg naar, zag ik dat het toen 12u20 was.

Tot daar de positieve noot want ik kwam uiteindelijk terecht op "Intensieve Zorgen Kamer 6". En ja, de kamer was inclusief privé verpleegkundige!

Toen ik vroeg of ik uit bed mocht om te plassen kreeg ik als antwoord dat ik absoluut niet uit bed mocht.

Op mijn vraag of ik iets mocht eten: zelfde reactie. Enkel wat water mocht.

Die verpleegkundige zei me toen: "er is een probleem met je hart en straks komt een equipe van AZ Delta (Roeselare) om jou naar ginder te brengen. Hun afdeling cardiologie is namelijk veel uitgebreider dan hier".

Ik weet nog dat ik toen een WhatsApp stuurde naar Thibaut en Mathisse om hen dit te laten weten.

Rond 14u30 was het zover.

Ik schrok dat er zoveel voorzorgsmaatregelen genomen werden. Het was toch "gewoon maar" mij naar Roeselare overbrengen.

Da's ocharme nog geen 20 kilometer.

Maar bon, als patiënt heb je weinig in de pap te brokken.